

*Jaka Kralj***OBROČ VSAKDANJOSTI****OBROČ VSAKDANJOSTI**

V spokojnost predjeseni leto se preveša
in sončni žar vse bolj je že droban;
nebesni svod z meglico je pretkan
in živa rast v zagonu naglo peša.

Kot na stoječi vodi motna kreša
tako je zdaj naš duh mehak; voljan
kloniti pred nočjo v usodo vdan,
ko stiska stiske ga nevidna preša.

Ko dan ugasne, ni nam do pokoja,
ki ga prinaša dokaj topla noč.
(Skesana duša, ki se vda brez boja,

nad breznom niha malodušno zroč.)
Utrudila nas ni navkreber hoja,
tesni nas le vsakdanjosti obroč.

SVETLOBA ZARJE

Svetloba zarje in z njo blag pokoj
zdaj vseč mi je. Srce mi ne trepeče.
Brez upa sem živel in tudi sreče,
zato ne plaši me ugasli soj.

Če mračnih misli me obseda roj,
potrebno vendar ni, da vest me peče.
Občutil mnoge rane sem skeleče,
čas predme trnja je nasul cel sloj.

Za nami končno kaj ostane – nič!
Smrt mrtvemu izniči še tegobe,
saj v krsti si le bled in tih mrlič.

A to početje sad ni njene zlobe.
Da to dokaže, ni ji treba prič,
in zanjo, žal, ni prave prispodobе.

ZIMSKA BASEN

Samo mežikalo je ves ta dan
premrlo sonce, preden potonilo
je v siv večer, za sabo pa pustilo
stkan iz meglic je zimski pajčolan.

Zato me na obhodu je mrazilo,
ko kdove kaj iskal sem tod zaman;
le tu in tam na veji kakšen vran
mi bil je spotoma za razvedrilo.

– Ob peči raje bi ostal doma,
se mi je zdelo, da mi pojasnjuje,
tu ni ničesar, le ta sloj snega.

Če v tebi več veselje ne domuje,
ne išči ga pozimi sred polja,
ker ti na samem bo še stokrat huje! –

KAJ BI UTVARJAL SI

Predolgo že drži ta zimski mráz:
v ledene sveče spremenjene sanje.
In zdaj zaman vse naše je iskanje
ven iz ledu, saj ni še pravi čas.

Od tu ne pelje niti drobna gáz
nas kam drugam – v toplejše južne kraje,
čeprav odšel bi vsakdo tja najraje,
odkoder vabi ga skrivnostni glás.

A ker ni moč spreminjati sveta
in zimo prenarejati v pomlad,
se pametni temu, kar je, prida.

Kaj bi utvarjal si cvetoč nasad
narcis in tulipanov sred snega,
ko od povsod pritiska še sam hlad!

NA PRAGU POMLADI

Na pragu smo pomladi, njenih sil,
ki nam obetajo pregnati zimo;
od nje se zdaj prav radi poslovimo
in si izberemo kak lepši cilj.

Z veseljem lotimo se opravi
in s tem od žalosti se oddaljimo.
Lej, tudi jaz zdaj iščem pravo rimo,
da z njo pozdravil bi svetal april.

Že boža na sprehodu me mil zrak
in sonce mi spet greje sivo glavo,
a kaj, ko v meni je še vedno mrak.

Kdor vidi mojo sključeno postavo,
moj drsajoči starčevski korak,
mu zdi se, da ni to več tisto pravo.

ODLJUDNOST

V usodo vdan sprejemam nase križ;
odljudnost se me zdaj vse bolj loteva,
da kar domača z vsemi sem navzkriž,
ker na njih stiske v meni ni odmeva.

Tako sem zmražen, da mi ta drobiž
vseh njih nadlog prav puhla je zadeva,
sočutje z njimi pa zlagan obliž,
ki bolj kot celi, rane zaodeva.

Le kaj naj rečem sebi še v korist?
Mar da sem pesnik od boga izbran,
kar le pri redkih še zbudi zavist.

A za večino sem zgolj tatrman.
Da sem še mlad in vsaj ekonomist,
od vseh bi bil čez mero spoštovan.

RES BOLJE JE

Ko starost prav počasi gre v kosti
in siva trudnost se ne rame vseda,
ti malo mar je, kaj teži ljudi
in kakšna je zares njih prava beda.

Dovolj imaš sam s sabo že skrbi
in tvoja lastna ti nemoč preseda.
Da si že star, zamalo se ti zdi,
odveč ti je že sama ta beseda.

Res bolje je oditi v gozd sedet
na kak parobek, kjer poslušáš zbrano
cvrčanje ptičev, a ob tem zavzet

opaziš mravlje, ki v skrbeh za hrano
hite med birkami, saj tak je svet,
sem rad zatekaš se kar boguvdano.

PO BOLEZNI

Bolj mrzel je april, kot bil je marec –
tako se up v brez up mi spremeni.
Če vrvežal sem prej bil, poln moči,
zadel me je tegob zdaj trd udarec.

In vse, kar kdaj sem v sebi zasnoval,
se je zrušilo kakor prazne sanje.
In tudi pesmi, ki verjel sem vanje,
zli duh je v spone molka zakoval.

Bolj mrzel ta april. Piš skozme sika
kot zunaj mrzla burja prek polja,
da mrazi me in prav do sklepov pika.

Zdaj komaj še pohajam sem in tja.
In v nedogled se bližnji hrib odmika
in znana pot nikamor ne pelja.

Pred mano je težak poletni dan,
z nevihtami in plohami obremenjen.

Prav takšen, zdi se mi, je moj elan,
tegobam starosti sem podrejen.

Ne zmorem več, da bil bi še zagnan,
v soparnost dni sem, skratka, zagozden.
Zdaj brez moči se trudim ves zaspan,
da ne bi zdrknil v nič, v otrpli sen.

Ob tem o vsem, kar sem do zdaj prešel,
premišljam s trdom in nič kaj lepo.
Nekakšen kes me je pri tem obšel,

čas skrajšal bi življenje si lahko:
vsem mukam starosti bi s tem ušel.
Vendar prepozno je, žal, zdaj za to.